

במדינה

עיתונות

הפתעה בצהריים

„מתי?“ שאלו בשבועות האחרונים במינון בית-סוקולוב, והכוונה היתה למועד יציאת עיתון הערב החדש של בעלי הארץ שיקרא חדשות.

מזה כמה חודשים עובר צוות חרוץ בכניין הנמצא ברחוב גיבורי ישראל על הכנת העיתון החדש. לאט לאט מתבהרת התמונה. המדובר ביומון שיופיע בצבע, כפורמט של ידיעות אחרונות ובהשקעה בלעדית, כפי הנראה, של מי שפחת שוקן.

תאריך הופעת הגיליון הראשון אינו ברור. לפי תחילת המשבר הכלכלי דובר שהעיתון יופיע בסוף חודש דצמבר. אחר-כך דובר על תאריך מאוחר, 15 בפברואר. ואילו עתה מדובר על ה' בפברואר כתאריך סופי. שבועיים לפני-כן יתחילו לעבוד יום-יום על גליונות-נסיון להפצה.

צוות העיתון כבר הכין גיליון לדוגמה. הכתבים ראו אותו ממרחק, הוא מיועד לפירסומים, שבמדיעותיהם תלוי קיומו של העיתון, שיהיה לעיתון-ערב שלישי בארץ, או שהוא ייכשל כמו קודמיו.

שעת הופעת העיתון נשמרת בסוד כמו ויש לכך סיבה.

כאשר החלו בעלי הארץ לבנות את המערכת החדשה דובר על עיתון-ערב ולא צהרון, נדלק אור אדום במערכת ידיעות אחרונות. לראשי העיתון היתה תחושה שהעיתון החדש ירצה לנגוס בהם ולא בקוראי מעריבי. מייד החלט על תוכנו אלטרנטיבי והוא הוצאת עיתון-ערב של ידיעות אחרונות. הוכנה כבר מערכת על הנייר, ואף פנו לאורי פורת, שפורש מתפקידו בלישכת ראש-הממשלה. בבקשה שיחזור למערכת כדי לערוך את העיתון החדש. פנייה זו הושבה, בינתיים, ריקם.

עתה נשמעים רמים מכיוון חדשות, שהעיתון החדש לא יופיע כמתוכנן אחרי-צהריים, אל סמוך להופעת שני הצהרונים האחרים.

מידע זה הגביר את המתח והכילבול.

הילמור גדול. לחברי מערכת הארץ היתה סיבה כפולה ומכופלת לחרדה.

הם נפגשו עם עמוס שוקן, העומד מאחרי הפרויקט וביקשו להבהיר לו שני דברים. ראשית: שאם עיתון-הערב ייכשל, והמשקיעים בו, מי שפחת שוקן, יבואו ברדישה לפיטורים וקיצוצים בעיתון הארץ, התביעות יידחו על הסף. הם חוששים שכישלון העיתון, כפי שצופים כלכלנים, עלול לפגוע פגיעת-מוות בעיתון הבוקר.

עוכרי הארץ מוראגים מדבר נוסף. כל העובדים בעיתון הערב חתמו על חוזה עבודה אישיים. לדעתם זהו ניסיון ראשון בעיתונות היומית לפגוע, ואולי אף להרוס, את האיגוד המיקצועי של העיתונאים. הנהלת האיגוד וראשי הוועדים החליטו להילחם בעיתון שיעסיק עובדים לפי חוים אישיים, והם מכינים בעניין זה כמה הפתעות, שעליהן אין הם מרחיבים כרגע את הדיבור.

שוקן הצעיר, שמאחוריו עומדת רשת העיתונות המקומית, שבראשה כל העיר הירושלמי והעיר התל-אביב, צועד להילמור גדול פי כמה. האם הצלחתו במקומונים תתרחש גם עתה?

יש הגורסים שמכיוון שהעיתון פונה ממילא לשכבות הנמוכות ביותר, יש לו יריב קשה לפיצוח. אחרים טוענים שהצוות הנוכחי, שהקים על רגליו את כל העיר והעיר מצא את הנוסחה שלה מיחל הקורא הישראלי שנמאס לו מהלאומנות הקיצונית של מעריבי ומהרדינות של ידיעות אחרונות. לחינוך טענתם הם מצביעים על ההרכב של חדשות, שבו יש רוב מוחלט למחנה השמיר.

התשובה להשגות אלה תינתן כבר בימים הראשונים של הופעת חדשות. אז גם ייגזר דינו לשבת או לחסד.

אביו ואחיו של מאהר אמרו לו שהרסו את הבית.

סובחיה יונס (47), אמו של כרים, מרגישה: „לא הוכיחו שבני אשם ברצח. למרות המאמצים שעשו חוקרי. „איך קיבל בית-הדין שפוטט את ההורא את שבני כאילו חתם עליהן, אחרי שהוא סיפר לשופטים איך הוציאו ממנו את ההודאות האלה? עכשיו רוצים לתלות אותו. כדי שלא יהיה מי שיספר את האמת. „לא מצאו שום הוכחה מעשית, ובכל זאת, החליטו לתלות את בני. יונס יונס, אביו של כרים, סיפר: „מאז גזרי-הדין לא נתנו לי לראות את בני. הבטיחו לי, בכל זאת, שלא עשו לו את זה. אז למה לא נתנו לי לראות אותו? „עכשיו אני מחכה שהצדק בכל זאת ייצא לאור. ברגע האחרון.“

מרסל זוהר

סבתו של מאהר. היהודים צריכים ללמוד...“

לפני ארבע שנים הוחלט שלא להפעיל את בתי-הדין הצבאיים נגד אזרחים ישראלים. מדוע הוגשה התביעה נגד כרים יונס ונגד מאהר יונס בבית-דין צבאי? לשורה זו של שאלות עקרוניות מוסיף אביו של כרים, יונס יונס, עוד שאלות, המזועזעות פחות מהרצח של אברהם ברומברג.

כרים יונס בבית-המעצר בשכם? מדוע הובא אורח ישראלי לחקירה בשטחים הכבושים? האם אפשר להאמין להודאות שניגבו מהנאשם

איך אפשר להאמין לחוקריו של הנאשם, הטוענים כי הוא הודה מרצונו הטוב, כשמתברר שהם החזיקו אותו כמשך כל התקופה עד להגשת כתב-האישום — אפילו אחרי שנרשמו הודאותיו —

כרים יונס סירב בתוקף לצאת לשיחזור סצינות-הפשע. למרות זאת הוא נלקח על-ידי חוקריו לצילומי-שיחזור, כשנאמר לו שבצעם רק מעבירים אותו ממקום מעצר למקום מעצר אחר.

להודות ברצח בשיר ג'מיל

הוקריו הזהירו את כרים שאם לא יחולו עליו החוקים הצבאיים, אנשי מיסמרי-הגבול יטפלו בו בצורה קשה

„עברנו את הארמה ולמדנו בבתי-הספר של המדינה שלנו. מאהר למד בבית הספר עמל בחדרה. הוא סיים את לימודיו כמסגר. עבר במיקצוע אצל קבלנים. לא היו לו תיקים פליליים במישטררה.

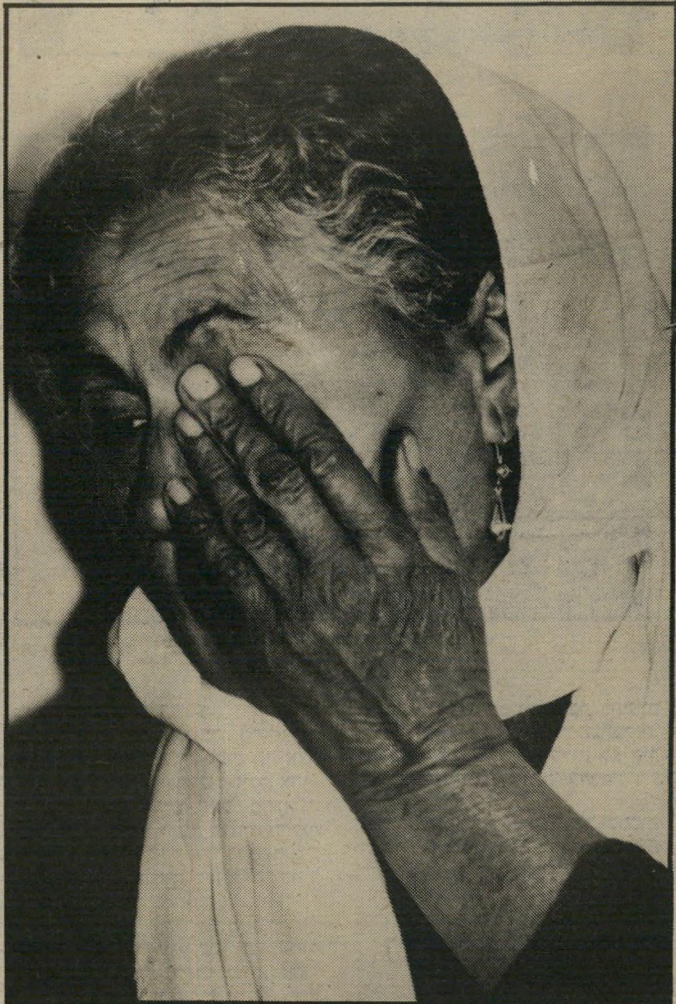
„עכשיו אנו ממתנים לראות אם מדינת-ישראל תתלה את אחינו. אתם מבינים מה מתרחש בליבנו?“

כצירו הדרומי של כביש נחל-עירון. במרחק של קילומטר מביתו של מאהר יונס, נמצא ביתו של חברו, כרים יונס בן ה-25, סטודנט באוניברסיטת באר-שבע.

כרים הוא אחד מששת הילדים של יונס יונס בן ה-54. האב פוטר היום מעבודתו כפועל בתחנת-הכוח חדרה. נאמר לו שעליו להפסיק לבוא לעבודתו.

מיקרה של נקמנות? במקום העבודה נאמר לאב רק שלא ניתן להגן על חייו.

הבן כרים למד הנדסת-מכונות באוניברסיטת באר-שבע, כסטודנט בשנה הראשונה. יונס יונס אינו מאמין בשכנו השתתף ברציחתו של החייל אברהם ברומברג. הוא שואל: „אם היו כל-יך בטוחים שבני, כרים, היה אחר מרוצח החייל, מדוע לא נתנו לו לפגוש את עורך-הדין שלו במשך 19 ימים? מדוע ניהלו את המישפט כמשך קרוב לשנה בדלתיים סגורות? מדוע היכו את כרים כדי שיחתום על הודאה באשמה? ועכשיו רוצים לתלות אותו?“

אמו של כרים. האם יתלו את בני?“

יותר מזה: החוקרים הודיעו לו שעליו לעשות כל שיצו עליו, אפילו אם יורו לו להודות שהרג את בשיר ג'מיל.

בנימי אפחתו טוענים שכרים הוכה על-ידי חוקריו, טענתו התמורה ביותר של כרים: הוא סיפר שמעולם לא מסר הודאה או הכתיב הודאה לחוקריו. הם ניסו לאלץ אותו לחתום על הודאות,

כרים סיפר לסניגורו שכמה פעמים הוחתם במימיה על עמודים ריקים. כשחוקריו מסבירים לו שהדבר ררוש לצורך השוואה עם כתב-ידו במקומות אחרים.

באחד המיקרים הוא נדרש לחתום על הודאה שהובאה לו על-ידי החוקר

זר-הדין הקטלני והמישפט כולו מעורר כמה שאלות חמורות.

מדוע הוטל איפול על מהלכו של מישפט רצח כה חשוב, כשלא הנרצח ולא הנאשמים היו בעלי תפקיד ביטחוני המחייב סודיות? מדוע אסור היה לציבור כישראל לדעת על ההליכים המישפטיים האלה כמשך 10 חודשים?

עד לפירסום החלטת בית-הדין הצבאי, שהטיל גזרי-מוות, התנהל המישפט בדלתיים סגורות. רק עכשיו הותרו לפירסום פרטים בלתי-שלמים על הפרשה.

מדוע ניתן גזרי-דין כזה, כשמדיניות השלטונות היא לא להטיל עונשי מוות?